

Kloštrski

e-podlistek

NEFORMALNI OBČASNIK FEBRUAR 2012 ŠT. 7

 zutaosa.com

(ali kaj ima pečiča s tem)

Po tako ali drugače dejavnih novoletnih praznikih so se oni dan verženski sobratje spet dobili za skupno bratsko mizo k obedu. Da je poleg kapele prav to kraj obnovitve in dograditve neke, četudi sodobne redovne skupnosti, je jasno že od prvih ustanoviteljev meniškega življenja.

Da se razlike, ki jih je moč zaznati v duhovnih usmeritvah sobratov, ob skupni mizi z nekaj malega osebne volje dajo pripeljati k istemu viru, je bilo že večkrat dokazano. Asketsko poduhovljeni g. ravnatelj, biblično poglobljeni g. katehet, pastoralno orjajoči g. župnik, delovno vneti g. ekonom in z vseh vetrov napajajoči se najmlajši član so se tako tudi oni dan poveselili ob polni mizi darovanih dobrot.

Čeprav so bili prazniki naporni tudi z vidika najbolj osnovne človeške potrebe – hranjenja, so se na mizi še vedno znašle mnoge dobrote, tudi kloštrska jagnjetina na topli in hladni način, ki so se je sobratje lotili z različno zavzetostjo. Ker se vsem maščobam le ne da izogniti, se delovni sobrat spomni na dar kolodvorske dobrotnice, ki to maščobo bojda kar dobro topi. In tako se je skupnost znašla pred odprto dobro, a močno kapljico

prave osrednjesrbske rakije, imenovana Žuta osa. Seveda ne gre zameriti, da se polovica pobožnjakarskih in gorečesalezijanskih dušebrižnikov ob branju teh vrstic že dviguje in vpije v svetopisemskem duhu, češ da so to le požrešneži, pijanci in prijatelji cestinarjev in grešnikov (prim. Lk 7,34).

A preden odvrnejo oči proč k nebu, naj le zvejo, kakšen konec se obeta. Žuta osa je res začela raztapljati zaužite dobrote, a ni popustila niti po končanem opravilu. Najkrajša v takih primerih je prazna steklenica in postelja. A tokrat je stekle-

nica ostala le napol prazna, postelje pa ni obiskal nihče od navzočih. G. ravnatelj je začuda odneslo prvega od mize k drugi, pisalni mizi, na delo. G. ekonomista je presenetil visok obisk in se je scele posvetil gostom ter jim razkazal razstavo jasic. G. župnik ni imel veliko izbire, saj so ga čakali veroučenci, celo najmlajši član brez činov se je takoj po zaužitem šilčku ali dveh odpravil na dolg sprehod do sosednje vasi, kar je pravi mali čudež.

Še najbolj pa je omenjena Žuta osa pičila g. kateheta. Mož, ki bi si zaslužil vsaj krajšo popoldansko siesto, je bil primoran od notranjih vzgibov zaustaviti se v samostanski kuhinji. Osa ga je namreč dobesedno vrgla na kolena. Pa ne da bi padel pod lastno težo, temveč se je skoraj neprosto voljno lotil temeljitega čiščenja pečice, na ka-

tere stenah se je nabralo že toliko menijev, da res ni bilo ničesar več podobno. Da je delo opravil zares temeljito, se je videlo po tem, da je v prvih minutah skoraj do polovice svojega života zlezal v ne prav prostorno pečico in zdrgnil vsak kotiček posebej, po dveh urah pa je kar malce omotičen od čistil ponovno sestavljal vse dele v pečici v svoje prvotno stanje.

Popoldanske ure so minevale, z njimi pa delo vseh omenjenih sobratov. Ko so se zvečer zbrali na rednem mesečnem ali vsaj nekajmesečnem skupnem sestanku ter pregledali svoje delo in delo vseh ustanov za nazaj in načrtovali za naprej, je bilo le opaziti nekakšno »postfestno« utrujeno razpoloženje, saj ni nihče nikomur preveč ugovarjal in nihče nikogar preveč silil s svojeglavimi pobudami. Ko pa so za zaključek spet sedli za skupno mizo v obednici, so složno sklenili, da bo Žuta osa obmirovala kar na svojem mestu, saj učinkuje preveč kontra produktivno za svoj namen. Nihče si namreč ni želel ponoviti popoldanskih neželjenih aktivnosti tudi v večernih urah, ki jih je sprožil sicer blagodejni učinek te čudne pijače.

Gospod Maroša

na tečaju računovodstva

Boste rekli, da ni res, pa je res! Tudi jaz sam sem bil ne samo začuden, tudi zelo užaljen sem bil, saj se je med tem, ko je bil on župnik v Veržeju in mojim kratkim župnikovanjem zvrstilo kar troje župnikov. Tudi če bi primerjal leta, bi zaostajal za njim kar za dve generaciji. Pa kljub temu sem bil na murskosoboški škofiji tako nesramno prezrt. Za kaj pravzaprav gre?

Na sam don Boskov praznik je prispela ameriška ovojnica (tista dolga) z lepo večbarvno glavo škofije Murska Sobota. Pod prozornim okenčkom je bil lepo natipkan naslovljenec: gospod Martin Maroša.

Pomislil sem, kaj bi to moglo biti. Seveda sem najprej pomislil na slovesni praznik našega ustanovitelja svetega Janeza Boska. To je pa lepo, sem si rekel potihem, da na škofiji ob takih dneh pošiljajo slovesna voščila sinovom svetega Janeza Boska, saj je vendar tudi sam škof ordinarij salezijanec, torej tudi don Boskov sin. No, sem si rekel, to bo pa potrebno gospodu Maroši prebrati še pred kosilom, kajti po kosilu je vedno, kakor je to splošna slabost moških, zelo utrujen in zaspan.

Potem pa sem ovojnico spoštljivo in hvaležno odprl, potegnil ven dopis z enako glavo in začel pozorno brati. Bolj ko berem, bolj moje cinično priprte oči debelo gledajo v papir. Ko oči ne morejo več slediti presenečenju, začno ustnice s svojimi grimasami. Ko sem prišel do konca dopisa, ni bil dovolj samo široki nasmeh, na glas sem se moral zakrohotali, tako da sem se v tišini obednice kar ustrašil samega sebe.

Ni za verjeti! Še enkrat na hitro preletim zapis in res je tako! Da se boste krohotali še vi, vam ga do črke natančno posredujem.

Datum: 31. 01. 2012

Št.: AB 3/2012

Gospod

Martin Maroša SDB

Trg Slavka Osterca 7

9241 Veržej

Spoštovani gospod župnik!

Zadeva: Vabilo na srečanje v zvezi vodenja računovodstva župnij

Vabimo vas na informativno srečanje glede vodenja računovodstva, ki bo dne 09. 02. 2012 v kletni dvorani župnije Murska Sobota ob 9.30 uri.

Prosimo za zanesljivo udeležbo!

Pozdrav v Gospodu!

Škofijski ekonom:

l. r.

Kako je moglo priti do tako zanimivega dopisa gospodu Maroši, ki je dva dni zatem zmagoslavno naštel natančno 99 let in 3 mesece življenja?

Če bi sam gospod škof pošiljal ta vabila, se to ne bi moglo zgoditi, saj ga rad obišče na njegovi bolniški postelji stoletni in ve, da gospoda Maroša te stvari več ne zanimajo, čeprav se je še pri dvetdesetih letih začel učiti računalništva.

Tudi škofijski ekonom tega skoraj ne bi mogel narediti, saj je iz Beltincev in v njegovi veliki župniji

so tudi Melinci, kjer je doma gospod Maroša in vsi njegovi melinčarji in prav gotovo ve, koliko let je že tega, kar je gospod Maroša predal vajeti župnije svojim veliko veliko mlajšim naslednikom.

Tudi bi težko verjel, da bi to naredile sestre HMP, ki delajo na škofiji, saj so tudi one hčere svetega Janeza Boska in salezijance, tudi nas v Veržeru, dobro poznajo.

Kdo je torej pravzaprav kriv za tak dopis?

Šele čez nekaj dni, sem tega »nepridiprava« slučajno odkril. Pri kosilu z gospodom Marošem namreč sedim ob njegovi postelji in mu podajam skromni meni lepo po vrsti in z natančno izdelanim protokolom. Ko najprej pobožno zmoliva molitev nad jedjo, mu zaželim »Bog žegnaj!« in gospodu dam najprej preganjeno belo papirno servieto, ki jo gospod skrbno položi na kazalec leve roke. Potem mu dam juho v lončku. Z desno roko spretno prime za velik ročaj in lonček elegantno nasloni na pogrnen kazalec. Potem pa lonček počasi in previdno približa ustom in globoko srebne toplo in okusno juho. Ko vidim, da je vse v redu, imam kar nekaj prostega časa, dokler on ne posreba vse vsebine.

No in takrat sem se slučajno zazrl na »table«, ki visijo nad njegovo bolniško posteljo. Čisto na vrhu visi v slovesnem okvirju visoko odlikovanje, ki ga je prejel od Občine Veržej in vsak obiskovalec lahko z lahkoto bere, da je občinski svet gospodu Maroši »za dolgoletno delo na družbeno humanitarnem, kulturno umetniškem in duhovniškem področju« podelilo naziv »častni občan«.

Ker pa župnijski svet župnije Veržej ni hotel zaostajati za podpisanim županom Dragotom Legenom, so gospodu Maroši podelili še višje priznanje, ki se glasi takole: »Župnijski pastoralni svet izreka zahvalo in priznanje za 20 letno duhovno skrb v župniji Veržej misijonarju Martinu Maroši in ga sprejema za svojega »častnega dosmrtnega župnika«. Sledijo še podpisi župnijskega upravitelja Frančka Maršiča in predsednika ŽPS-ja Stanislava Ciglarja.

In to je to! Častni dosmrtni župnik!

In kakor koli bi kdo ob tem zanimivem dopisu iskal razlag in odgovorov, razlaga in odgovor sta samo ena. Dolžni so mu bili to poslati, saj jih k temu zavezuje njegovo dosmrtno župnikovanje, čeprav samo častno!

Edino kar lahko sedaj storiva, je to, da pošljeva dopis:

»Zaradi nujnih in nepreločljivih zadev sem zadržan in se srečanja ne bom mogel udeležiti. Prosim, imejte me za opravičenega!«

Pozdrav v Gospodu!

Častni dosmrtni župnik

l. r.

Je mar na vidiku nova afera?

Rumene strani se polnijo z aferami estradnikov, in prav na tak način postajajo popularni. Brž ko ne so to taktiko izbrali tudi naši politiki, ki kar tekmujejo, komu bo namenjenega več medijskega prostora. Pogosto niti ni pomembno, kaj se piše in govori, da se le dogaja.

Kaj pa Cerkev? Nekoliko več zadržanosti je vendarle čutiti, morda pa tudi strahu, ker nikoli ne veš, kdaj zapadeš cerkveni kazni. Pa vendar je težko verjeti, da se tukaj nebi kaj dogajalo ... kaj takega, kar bi utegnilo zbuditi zanimanje javnosti.

Dekle, ki živi v prijetni vasi s trškimi pravicami na desni strani Mure, je nekoliko zmedeno poklicala svojega župnika. Kot običajno, telefon ni zvonil v prazno. »Prosim?« se malodane v šoku oglasi župnik; preveč uradno, da bi kazalo na njegovo brezskrbnost.

»Eem, je kaj narobe ... mislim kaj neobičajnega? Morda, no ali ...«

»Nič posebnega,« je bil župnik odrezav in kratek.

»No, mislila sem, če se ti je danes kaj zgodilo?« je negotovo preiskovala teren.

»Kaj pa bi lahko bilo?« se je župnik odzval nejevoljno, toliko bolj, ker je spoznal, da je bil opažen v neljubi situaciji, za kar bodo njegovi farani zagotovo izvedeli.

Vedoč, da se ne bo mogel izogniti detektivskim vprašanjem radovednega dekleta, je župnik poskušal zadevo kar se da omiliti: »Ah, nič posebnega; nobene kazni mi niso napisali, ni bilo prekrška.«

Ekipa »Neodvisne raziskovalne obrekovalnice« razpolaga z nekaterimi podatki, ki jih je obelodanila ekskluzivno za Kloštrski podlistek. V imenovani redakciji so nam sporočili, da je bilo dogajanje na letošnjo svečnico naravnost senzacionalno. Župnik z desne strani Mure se je 23 minut pred 12.00 peljal skozi rondo v Lipovcih v smeri Ljutomera. Njegova panična vožnja je izdajala čuden nemir voznika. To so seveda zabeležile že varnostne kamere, ki so na-

meščene na parkirišču trgovskega središča v Soboti, od koder je odpeljal *Fordov fokus*, srebrno-sive barve, ljubljanske registracije. Skozi Rakičan se je poskušal po najkrajši možni poti prebiti do Prlekije. In kot vedno: tista blondinka pred njim seveda ne zna voziti; ko jo končno prehitil, se za las izogne rdečemu semaforju, pa še traktor – in ravno zdaj. Ko je, dokaj uspešno opravil z gornjimi ovirami na cesti, se mu – brž ko zapelje skozi rondo, pred nos postavi železniška zapornica. Zavora zlovešče zaškripa. Že je pomislil, da bi zapornice obvozil, saj vlaka še tako ali tako ne bo celo večnost, ko se ob njegovem levem boku pojavi *Škoda*, kovinsko sive barve. Nič sumljivega, razen to, da je za volanom neka gorila, ki očitno ne pozna prometnih predpisov, se postavi na nasprotni pas in nekaj maha. Le kaj mu ni jasno!?

Preden župnik spusti šipo, iz varnostnih razlogov zaklene vsa vrata – saj nikoli ne veš, kakšne name-ne ima tisti idiot na levi. Ta pa hladnokrvno pokaže značko in bevske: »POLICIJA.« Odprtih ust, brez diha in brez vsakega glasu se župnik nasloni na naslonjač avtomobilskega sedeža. Barva obraza je v hipu odrazila njegovo presenečenje. Če bi bil tako navajen, bi grdo zaklel, tako pa je ostal popolnoma nem. Slišal je še policistova navodila, kam naj zape-lje avto, ko se zapornice dvignejo. Ko pa je prečkal progo, se je začelo. V trenutku se je vse okrog njega začelo bliskati. Kot strela z jasnega se je pojavila po-licijska marica, pa še tretje patroljno vozilo. Ko so vsi vklopili sirene in modre luči, je bilo župniku jasno, da se ne more nikamor skriti. Bo, kar bo!

»Dokumente, prosim!« je bil uniformirani po-licist kar se da uraden, medtem ko je policistka (blond!) radovedno gledala v vozilo, če ni morda kje tudi sopotnica. Na veliko razočaranje policistke je

bil v avtu samo župnik. Očitno pa sta bila oba varuha pravice dobro usklajena in ju je zanimalo, kaj se skriva v prtljažniku. Seveda sta to diskretno izpeljala z vljudnim ukazom: »Gospod, pokažite nam obvezno opremo!« Vse po predpisih, celo datum prve pomo-či in pregorela žarnica v kompletu. »Kaj pa imate v tisti škatli?« »Ja kaj, saj vidite, da je prazna«, je žu-pniku skoraj prekipelo. Precej razdraženega župni-ka policist zasuje s številnimi vprašanji. Na njegovo radovednost se odziva s kratkimi in hladnimi da-ji in ne-ji, kar se mu je pač zdelo bolj resnično.

»Ste bili v Hoferju?« »Da,« odgovori župnik in si misli, kaj ga briga, kje da je bil.

»Kaj pa v Lidlu?« »Ne,« hladno odvrne, sicer pa se to njega niti najmanj ne tiče.

»Pa v Müllerju, ste bili?« »Odgovor je enak prej-šnjemu,« se je samo v mislih začel župnik zabavati, izustil je pa le hladnokrvni »ne«.

Tu pa je bilo očitno, da policist župniku ni verjel. Kot da ne bi slišal, je vrtal naprej: »Ste bili sami ... no, a ni bila z vami soproga ali kaj?« Mož pravice seveda ni vedel (zelo čudno!), da zaslišuje župnika. Slednji se je naveličal teh slepomišenj in ga vprašal: »Ali ne bi bilo malo čudno, če bi se župnik po trгови-ni sprehajal s kakšno žensko, takole pod roko?« »A vi ste župnik?« je bil v trenutku zelo vljuden mož v modrem. Takoj je šel v marico po dokumente, ki so jih menda med tem časom »preverjali«. Lisice, ki so bile pripravljene, tokrat niso bile uporabljene ...

Še preden je župnik nasmejan sedel v svojega fokusa in odpeljal čez Muro, so vsi možje postave in njihova plavalasa sodelavka izginili, kot bi trenil. Očitno v bliskoviti akciji »Poiščimo soprogo.«

Iz zanesljivih virov smo izvedeli, da dosjeji hra-nijo natančne podatke o »soprogi«, ki si je tisti dan v Müllerju nabrala večjo količino parumov. Kdor bi karkoli vedel o zgoraj opisanem prekršku, naj ne uporablja parfuma, da ga roka pravice ne izsledil. Za konec samo še opozorilo: »Ne sedajte v župni-kov avto, če nočete biti sumljivi!«